

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: לבאי	שם פרטי: מלכה
----------------	---------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: אהרונוביץ'		בלועזית Aranoviche	
שם פרטי איתו נולדתי: מלוינה	בלועזית	מין:	שנת לידה:
	Malvina	נקבה	1932
עיר לידה: רומאן	בלועזית	ארץ לידה: רומניה	
	Roman		
שם פרטי ושם משפחה של האב: יצחק אהרונוביץ'		שם פרטי ושם נעורים של האם: שרה שוורץ	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: רומניה		בלועזית	ארץ המגורים: רומניה
		Romaine	
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: יסודי (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)		מקצוע לפני המלחמה: תלמידה (תלמיד, סנדלר, מורה)	חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: רומאן, פוקשן ובוקרשט. (שם העיר או האזור ושם הארץ)			
במידה והיית בגטו, ציין את שמו:		בלועזית:	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו: אושוויץ.		Auschwitz : בלועזית:	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי: בוקרשט		תאריך השחרור: 1945	

<p>במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו: (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)</p>		<p>ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור: נשארנו בבוקרשט.</p>
<p>במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתי עד מתי 1947-1948</p>	<p>שנת עליה: 1947</p>	<p>במידה ועלית באנייה, ציין את שמה אם זכור לי נכון: "פאניורק"</p>

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הורייך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים):

למדנו בבית"ס יהודי שהוא גם נדד איתנו לכל מיני מקומות וגם בית הכנסת. הייתי נמוכה ולא הייתי מגיעה לשולחן והיו צריכים להרים אותי. אבא היה אופה, הוא היה אופה ואמא הייתה מוכרת דברי מתיקה, עוגות ועוגיות. היו להם גם חנויות לפני של בדים וכל מיני מוצרים. היה לי אח אחד שהיה גדול ממני ב-11 חודשים. היה אוהב לקיים מצוות, אדם דתי, היה עוזר לכולם, כשהיה רואה יהודי יושב על הרצפה הוא היה רץ לחנות וישר מביא לו כוס שתיה. הייתה לו נשמה של יהודי טהור.

הבית שלנו היה מסורתי, אבא היה אדם דתי שומר מצוות ועד היום יש מקום בבית הכנסת על שמו של אבי. הבית שלנו היה גדול והיו לנו חנויות כמו שצינתי קודם. היינו חוגגים את כל החגים ושומרים על המסורת.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

גרנו בעיר הבירה והקהילה היהודית הייתה מאורגנת. שילמנו יפה לשלטונות שישמרו עלינו. נתנו תרומות כדי שלצבא הגרמני יהיה טוב. זכור לי שאבא היה נעלם מדי פעם וברח לכל מיני מקומות ובאיזשהו שלב הוא חזר הביתה. עברנו לבוקרשט וגרנו חמש משפחות יהודיות בחצר סגורה אצל גויה עיוורת שלא לקחה אגורה מאף אחד מאיתנו ונתנה לכל היהודים לגור אצלה וכל אחד התקיים ממה שהוא היה יכול. גרנו אצל הגויה הזו כל תקופת המלחמה, משנת 1937 עד שנת 1947 שאז עליתי לארץ. אמא כל הזמן אמרה לנו ללמוד כי רק אם נלמד נישאר בחיים.

הגויה הזו שמרה על כל הילדים היהודים וזה מדהים כי היא הייתה עיוורת ובקושי החזיקה את עצמה. היא כתבה השער שלה: "כאן לא גרים יהודים" והיא רשמה את זה מאחר וממול לבית שלה שרפו יהודים. מכיוון והיא הגיעה ממשפחת אצולה לא חשבו בכלל להיכנס ולבדוק אם ישנם יהודים בביתה. כמו שכבר אמרתי, למדנו לאורך כל התקופה ששהינו אצלה עד שהגיעו הגרמנים והשתלטו על בתי הספר היהודיים שבהם למדנו ואז נאלצנו לעבור ללמוד בבתי הכנסת. אני זוכרת שהייתי כ"כ נמוכה

שהיו צריכים להרים אותי כל הזמן כדי שאגיע לשולחן.

אח שלי למד בבית ספר מקצועי מאחר ולשם שלחו את הבנים ללמוד. הוא למד מסגרות אך לא עסק בזה אלא עבד בחנות כלשהי. בבוקרשט כולם ידעו שגרות משפחות אצל הגויה אבל אותנו הילדים לא שיתפו אם יודעים בחוץ או לא, אבא היה נעלם אחת לכמה זמן וחוזר. לאורך כל המלחמה הסתתרנו אצלה והשתדלנו להמשיך באורח החיים השגרתי שלנו.

**אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ
(השחרור וחזרתך הביתה, חייך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):**

בתום המלחמה החיים חזרו להיות שגרתיים. היינו מעורים בין הגויים ולא ידעו להצביע על הקהילה היהודית מי שייך אליה ומי לא, מה שכן הבדיל אותנו מהגויים הוא שאנחנו למדנו בבתי ספר יהודיים. מתום המלחמה ועד 1947 שעלינו לארץ המשכנו לגור אצל הגויה העיוורת. היינו בתנועות הנוער היהודיות שפעלו בבוקרשט.

יצאו שתי אוניות לכיוון הארץ ובמקרה פגשנו את ההורים שלנו, מתוך 1000 אנשים זכינו לראות את ההורים שלנו. הבריטים תפסו אותנו בדרך לארץ והכניסו אותנו למחנות בקפריסין. היינו עם ההורים באותו מחנה שבויים אך אח"כ כשעליתי עם אחי לארץ זה כבר היה בלעדיי ההורים כי דרכנו נפרדו. היינו במחנות פחות משנה ואח"כ הגענו לקיבוץ גבעת ברנר. ההורים הגיעו אחריו לארץ.

נא ספרי/ על חייך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

הגענו לקיבוץ, אני עבדתי בשדה והחלום שלי היה ללמוד כי זכרתי את המשפט של אמא: "תלמדי, תישארי בחיים". הייתי שנה בקיבוץ ואמא באה אליי ולא הסכימה שאני אהיה יחפה בשדה, בבוץ. אני דרשתי מאמא גם ללמוד וגם לנגן בפסנתר אבל אמא אמרה שיש לי יותר מדי דרישות ואז הסכמתי לוותר על הפסנתר וללכת ללמוד. את הפסנתר רציתי לרכוש בהמשך. נכנסתי לתיכון וסיימתי במגמה ריאלית והתגייסתי לצבא לחיל החימוש, שירתתי בתור פקידה וכל שבוע למדתי משהו אחר כי זכרתי את המשפט של אמא. למדתי אנגלית, מתמטיקה, פיזיקה, כימיה וצרפתית. בסה"כ במהלך השירות לקחתי חמישה קורסים. את בעלי הכרתי בצבא, הוא היה הקצין שלי. התחתנו כשעוד הייתי חיילת בשנת 1953. אני זוכרת שכשהייתי בהריון בחודש וגייסו אותי למילואים והיה קצין אחד שהקשה עליי ושם את המפתח על הדלת למעלה כדי שיהיה לי קשה להגיע אליו, את זה אני זוכרת בבירור.

בעלי היה שבע שנים בצבא קבע ואחרי השחרור הוא נכנס לחברת "קואופרטיב דן". אבא שלו היה המנהל הראשי ובערוב הימים גם בעלי נכנס להנהלה של החברה. נולד לנו בן בשנת 1955 והבת נולדה בשנת 1959. יש לי חמישה נכדים. כולם אקדמאים במשפחה, גם הילדים שלי וגם הנכדים שלי.

המסר שאני רוצה להעביר לדורות הבאים הוא המסר שאמא שלי העבירה לי: "תלמדי, תישארי בחיים". זה מה שאני עשיתי וצברתי עד היום שבע תעודות אקדמאיות. אני מורה מוסמכת למתמטיקה ולאנגלית וכל חיי לימדתי שיעורים פרטיים בתל אביב ושיעורים במתמטיקה בטלוויזיה החינוכית בחופשת הקיץ.

ראיון: נטלי בן ג'ויה, חיפה, 2014

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים